

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094465872/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

i det. Jeg har jo indrommet, at jeg er en pjalt; og det må du benytte dig af, det er tydeligt –

Lusemorf vrængede det.

Ja vist så; jeg er jo våbenløs. Det forsmætter mig for resten slet ikke; jeg ved ikke en gang hvad det infame ord betyder. Jeg kunde tænke mig det, som var værre. Se så! Hvad er det nu, der skal til at komme –

Er der da ikke en gud til? Ta dette her i nakken, og vis mig det, at jeg kan køle mit raseri på det! For nu skal det gå over nogen! Min sjæl er fuld af forbandelser. Nu skal der ske noget, om det så er en ulykke! Hør, jeg forlanger et mirakel! Ja, staks, her, foran mig, op med det! Jeg vil ha hævn over det, der forfølger mig! Grub i mirakelposen! Du har jo nok. Ellers – tror du, jeg viger tilbage for en gudbespottelse! Inter viger jeg tilbage for. Skulde du måske ikke kunne høre oppe i din himmel, at en varvittig forbander! Hører du ikke! Trækker det ikke koldt om din almagts-trone i dette øjeblik! Tser de salige ikke med deres lovsang, skamfulde over den herre, de tjener! Tilkaster englene dig ikke bebrødede øjekast! Kunde der ikke frygtes et oprød!

Er du måske så sikker? Er din almagt så grundfæstet? Hvad! Du kan jo ikke en gang lukke munden på den, der forbander, ikke tvinge ham til at velsigne dig! Ti aldrig vil jeg velsigne dig, aldrig, hører du, hvis du ikke opfylder min bøn. Rådspør din uransagelige visdom, og se efter, om du ikke gør bedst i at ofre det mirakel på mig for at få fred for mig, og for at ikke dine salige skal begynde at knurre over din ubonhærlige almagt!

Tavshed? Det er dit svar, nu som altid!

Vor fjende! Du, som skjuler dig bag din himmel, bespottet og derpå forglemt vonde dit navn! Til helvede –

Hvad er det? Hvem er det, der griner sådan? Hvem er det, der går ved siden af mig? Hvem er det, der står bag ved mig? Det ansigt derude? Nej, nu er det borte. Det er der alligevel; der er nogen, der strikker hodet op ude i horisonten, helt op på himlen, en lav og skrå og ond pønde, opspærrede galmandsøjne, der griner, næse, der vrænger, noget af et uhyre gab – – Når jeg ser derhen, er det der ikke, men det håner mig, når jeg vender ryggen til. Der er flere, de strikker op overalt, lige op over bakkerne, op over